

нал ги е с топъл кожух да не им е студено, да не измръзнат и да родят много хляб за хората!

Бащата разпрегна конете, настани ги на топло в обора, покри гърбовете им с нови чулове, напълни яслите им с плява и се прибра в стаята.

Сложиха софра да вечерят. Иванчо бе гладен, но не яде много. Огънят го напече и клепките му натежаха за сън. Сложи главица на майчиния си скут и обърна лице към огнището. Майка му го погали, престана да се храни и тихичко затананика:

Дали са зимни снягове паднали,
или са бели лебеди кацнали. .

Иванчо чу майчината си песен, усмихна се, без да отвори очи, отпусна крачката си, заспа и засънува.

Вън на двора снегът продължаваше да вали и да затрупва нивите, градините и селските покриви.

Константин Петканов

СВЕТЪТ НА ПРИКАЗКИТЕ

Има свят, вълшебно поетичен,
светъл и прекрасен и обичан.

Чудеса, дела, геройства, слава,
просто, но магично той предава.

Всичко в него дивен сън се струва,
силно и най-искрено вълнува.

С ясни думи, живо и сърдечно,
тук говори времето далечно.

След прекеждия, борби, сполука,
идва радост, мъдрост и поука.

Неизбежно блясва тържеството
на човешка правда и доброто.

Златно слънце грее в нощи будни
от света на приказките чудни!

Ив. Карановски

